

Forfatter: Jacobsen, Jørgen-Frantz

Titel: Udrag fra Barbara

Citation: Jacobsen, Jørgen-Frantz: "Barbara", i Jacobsen, Jørgen-Frantz: *Barbara*, Gyldendal, 1939, s. 55. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-jacobjf_01-shoot-idm140365628090512/facsimile.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Barbara

Han vilde fortsætte, hvor han havde sluppet, men han havde et Sting i Hjertet. Det voksede. En lamnende Smerte brød løs inde i ham. Hans Hjerte gik langsomt i en jernhaard *Knude*, det klemte og sved op gennem Struben, det strålede af Pine i hele hans Dryst.

Anna Sophie!

Han hørte sin egen Stemme, der endnu stammede: - Paaminder de uskikkelige, paaminder de uskikkelige ...

Hele Menigheden saa ham, hvorledes han stod og rokkede, hjælpeløs, kridblid i Ansigtet, med en lille ildrød Plet paa hver Kind. Enkelte troede, han var blevet syg, ingen forstod den sande Grund til hans store Nød. En god Stund forløb, Løjnantens trygge Snorke begyndte at blive urolig, han talte enkelte Ord i Søvn.

Da var det, som om Præsten selv studsede ved den store Stillehed. Han mærkede, at han stod paa Prædikestolen — og prædikede ikke. Menigheden sad i Kirken — og lyttede ikke. Et Solstrejf faldt ind ad Vinduerne, han saa alle Ansigterne ganske tydeligt. Øverst oppe i Baggrunden sad hans Broder med forundret Mine. „Norske Løve“ svajede langsomt i sin Snor, uden Maal eller Med. Og hele Kirken var som et Skib, der herreløst drev for Havets Bølger, faldt af Mennesker, men uden Styresmand.

Hr. Wenzel mandede sig op. De uskikkelige - - nu havde han det! Han lod sin Stemme lyde, den dirrede af Foruettelse. Havde han haft noget paa Hjerte før, saa havde han det ikke mindre nu. De uskikkelige, det var de store! Han saa for sig Handelsforvalterens mætte og glatte Mine. Som et Lyn tydeliggjorde den alt for ham. Han havde bundret denne Mine, hæget om den som en Plante, naar Handelsforvalteren sad ved hans Bord over en god Steg. Nu saa han sin egen Lykke fortæret, sig selv nedtrampet med det samme selvfølgelig, veltilfredse Udtryk. Han gispede, hans Sjæl og Sind vendte sig mod de store, snappede efter dem som en ufortjent sparket Hund. Han saa dem pludselig for sig som en ovig Skare af mægtige og mætte. Fogeden, og bag ham en Række af Fogeder, der havde foragtet Landets Bønder. Løjnanten, og bag ham et Geled af Løjnanter, der havde tæmpet Eksereits ind i skikkelige Karle. Handelsforvalteren, og bag ham en Flok af Handelsforvaltere, der havde snydt hans værdige og troskyldige Fædre. Kendte han ikke de store? Kong David, der stjal Urias' Hustru. Herodes, der lod Johannes Døberen halshugge. Og bag dem alle Pontius Pilatus, der toede sine Hænder. De store toede til syvende